

Gülşen İşeri: Mustafa Suphi'lerden bu yana 'devlette süreklilik...'

Posted on 21/02/2019

Karadeniz denilince akla mikro milliyetçilikten tutunda ırkçılığa, HES'lerle mücadeleden Terzi Fikri'nin hikayesine kadar uzanan, iç içe geçmiş bir sarmaldan söz edebiliriz. Karadeniz hırçındır, derindir, yaralıdır, inatçıdır! Bir de 'komünist' düşmanıdır!

80 sonrası yaşanan 'temizleme' politikası Fatsa'nın sembol belediye başkanı olan Terzi Fikri'nin (Fikri Sönmez) getirdiği yenilikleri de alıp götürmüştü. 80 sonrası Fatsa'ya yapılan operasyonda Terzi Fikri tutuklandı. 5 yıl kaldığı hapisanede kalp krizi sonucu hayatını kaybetti.

Aslında Karadeniz, 1921 yılında 15'leri derin sularına aldığında Türkiye'nin bir utancı olarak kalmıştı.

1921 yılından bu yana "devlette süreklilik esastır" geleneği sürüyor!

15'lerin hikayesi ne kadar derinse, o kadar da trajediydi... Türkiye Bolşevik Fırkası Başkanı gazeteci Mustafa Suphi, eşi Maria ve 13 yoldaşı Ankara'da Mustafa Kemal ile görüşmek için Bakü'den yola çıkmıştı... Devlete güven olmayacağını o yıllarda da öğretmişti! Mustafa Suphi ve arkadaşlarının yolu Erzurum'da kesildi devletin sırtını sıvazladığı bir güruh tarafından!

Devletin o yıllarda da kalesi olan Trabzon'a yönlendirildiler. Her şey kurgulanmıştı! Trabzon o yıllarda ittihatçi örgütlenmenin kalesiydi... Çetelerin en yoğun, en güçlü olduğu yer!

Suphilerin yola çıktığından sadece Mustafa Kemal'in haberi var sanılıyordu, oysa ki Ankara'dan giden şifreli telgrafla herkesin haberi olmuştu!

Her zamanki gibi devlet gereğini yerine getirecekti! Mustafa Kemal'in sağ kolu Topal Osman'a çalışan Kahya Yahya kendisine verilen görev için kolları sıvamıştı. 93 Sivas katliamı gibi camiden çıkanlar ", "Rusya'da soydaşlarımızı katledenler geliyor" diyerek propagandaya başlamışlardı bile... Linç girişimiyle çamurlarda sürüklendiler. Suphi "hükümetin bilgisi dahilinde geldiklerini söylese de kar etmedi!

Ardından da Trabzon'da Mustafa Suphi ve yoldaşlarını bir takaya bindirdiler... Ülke dışı edileceklerini zannediyorlardı ama o yolculuk ölüm yolculuğuydu...

15 kişi tekneye bindi 2 mil gitmeden arkadan Kahya Yahya ve adamlarının teknesi yetişti. Mustafa Suphi ve arkadaşlarını bıçakladılar, ayaklarına taş bağlayıp Karadeniz'in derin sularına attılar. Geri de Maria kalmıştı. Maria komünist bir kadın, aşkı ve yoldaşlığı bir arada sarmalamış, yürekli bir Sovyet kadını... O teknede ölmedi ama binlerce kez öldü. Kahya Yahya Maria'yı aldı, defalarca tecavüz etti. Bölgenin zenginlerine sattı Maria'yı... Rivayete göre de Maria Trabzon'da sokaklara atıldı, delirdi ve öldü...

'Deniz kazası' denilerek katliamın üzeri kapatılmaya çalışıldı, Topal Osman kendi adamı olan Kahya Yahya'yı öldürdü. katliamı araştırmak isteyen Şükrü Ali Beyi de kaçırıp boğdu. Mustafa Kemal'le arası bozulunca Topal Osman da öldürüldü. 2 yıl içinde de bu katliamın üzeri kapatıldı.

1920'lerden bugüne uzandığımızda devlette sürekliliğin esaslılığına kanıt bir olay bu da... Çünkü Olaydan iki ay sonra Sovyetler Birliği ile Ankara Hükümeti arasında dostluk anlaşması imzalandı. Bu anlaşmanın imzalandığı gün Mustafa Kemal, Kahya Yahya'ya bir telgraf göndererek, vatana hizmetinden dolayı teşekkür ediyordu...

Hrant Dink cinayetine adı karışan resmi görevlilerin terfi etmesinde de görüldüğü gibi... Oluk oluk kan akıtacağız diyen, bu ülkenin kanlı duvarlarından biri olan Sedat Peker'in kitlelere seslendiği 2000'li yıllarda; evet, devlette süreklilik esastı!

Gezi'de polis tarafından öldürülen gençlerle ilgili hükümet liderinin "polisimiz görevini yapmıştır" , okullarda şiddet ve istismara kurban giden çocuklara, bu ülkenin önde gelenleri "bir kereden bir şey olmaz" denildiği bir ülkede...

1921'li yıllarda, Maria yıllarca tecavüze uğrayıp zenginlere 'hediye' edildi... Bütün bir bölge bilip sustu!

Devlet sürekliliğini koruyor! Biz de bütün olup bitenleri sessizce izliyoruz!

Şimdi Karadeniz'de Kemal Pirlerin, Terzi Fikrilerin, Mustafa Suphilerin mirası var... Onların değerleri yolumuza ışık olurken, Bir de kalbimizi ortadan ikiye bölen Maria'nın acısı ve onun tanıklık ettiği bir ülkenin utancı duruyor içimizde...

Kaynak: alevinet.com